

[Christoffersen.]

måneders økonomiske forløb har understreget, at det snart ikke kan gå hurtigt nok.

Et vigtigt punkt i det, som så må gennemføres i konsekvens af aftalen fra september, må være en styrkelse af det danske omkostningsniveau. Dér synes jeg økonomiministeren kom med en meget interessant betragtning, for økonomiministeren sagde, så vidt jeg erindrer, at tilrettelæggelsen af den politik også måtte påvirkes af, at man i andre lande, i Tyskland, i Norge og forhåbentlig også i Storbritannien, nu fører en tilsvarende politik, og at man i disse lande har formået at træffe aftaler om en meget langsom stigning i lønomkostningerne og dermed i det samlede prisniveau. Jeg kan ikke opfatte ministerens redegørelse på anden måde, end at ministeren dermed ønsker at sige, at der nu er brug for en endnu strammere omkostningspolitik, end vi måske i september forestillede os.

En anden målestok for, hvad det er for en opgave, vi er stillet over for, finder man, hvis man studerer det økonomiske råds formandskabs betragtninger over situationen. Jeg skal ikke fordybe mig alt for meget i den rapport, de er kommet med, men de opstiller et sted i kap. IV en forudsætning om, hvordan en kommende 2-årig lønudvikling kunne være. Det, som de siger, er: Lad os nu forestille os, at der gennemføres en generel lønstigning på 40 øre den 1. september 1977, 40 øre den 1. marts 1978 og 40 øre den 1. september 1978, altså 3 gange 40 øre. Lad os endvidere forestille os, at der i de to år udløses 2 dyrtidsportioner i hvert af årene, og at der så bare er en normal lønglidning, som vi havde det i 1975. Hvad vil resultatet så blive af det, som man vel på baggrund af 1960ernes forløb må sige ville være et ganske beskedent overenskomstresultat og en beskedent lønudvikling? Det ville være — siger det økonomiske råds formandskab — en mellemtung mellem en march på stedet og en antiløsning.

Også det, synes jeg, understreger, at hvad enten vi kan lide det eller ej, så står vi nu over for et ufravigeligt krav om en meget stærk tilbageholdenhed på omkostningssiden, og det er baggrunden for de tanker, for det udgangspunkt for forhandlinger, som mit parti har lagt frem.

Jeg har bemærket, at der fra forskel-

lige steder er kommet kritik af, at vi er kommet med et sådant udspil, også kritik fra regeringens medlemmer. Jeg kan ikke sige andet til den kritik, end at vi finder den aldeles uacceptabel. Det er aldeles uacceptabelt, at venstre ikke skulle have adgang til eller lov til at forklare, hvad der er vores udgangspunkt for de forhandlinger, som nu skal i gang. Vi kan ikke i dette her folketing i 4 måneder forhandle, uden at befolkningen ved, hvad det er, vi forhandler om, og hvor det er, partierne begynder deres drøftelser. Så kan vi drøfte, på hvilke områder vi kan indgå et kompromis, men jeg må minsandten understrege, at hvis venstre skal deltage i realistiske forhandlinger, så har venstres vælgere og venstres medlemmer og befolkningen som helhed et ganske uomgængeligt krav på at vide, hvad det er, vi sigter mod, og hvad det er for en løsning, vi mener er den rigtige.

Vi har som hovedpunkterne i vores linje sagt, at skal der være mening i tingene, ja, så må vi altså have en overenskomst afsluttet mellem organisationerne på arbejdsmarkedet, men afsluttet inden for en ramme, som lægges af den overordnede politiske myndighed, nemlig dette folketing. Det er en overenskomst, i hvilken der efter vores bedste opfattelse ikke er plads til reelle generelle lønstigninger, og hvor det er nødvendigt, at man bryder dyrtidsreguleringens onde cirkel, og en overenskomst, som så til gengæld med det indhold, der bliver tilbage i form af mulighed for at imødekomme specielle krav, mulighed for at lade lønsystemerne fungere, ledsages af en lempelse i den direkte beskatning.

Jeg skal blot her til sidst sige, at den politik naturligvis stiller krav både til den skattepolitik, der skal udformes, og til den politik, der skal udformes på de offentlige udgifters område. Jeg må dér bare meget kort erklære for vores vedkommende, at sådan som den almindelige økonomiske situation nu har udviklet sig, så ligger de besparelsesnødvendigheder, der er i situationen, efter vores opfattelse ud over de mindstemål, der blev aftalt i september. Det kan vi lige så godt erkende først som sidst.

Maisted (FP):

Baggrunden for denne debat er regeringens og økonomiministerens udtalelse om den